

Cậu Là Thư Triển Nhan, Tổ Là Thường Hoan Hỉ

Contents

Cậu Là Thư Triển Nhan, Tổ Là Thường Hoan Hỉ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8

Cậu Là Thư Triển Nhan, Tổ Là Thường Hoan Hỉ

Giới thiệu

Tác phẩm: Cậu là Thư Triển Nhan, tổ là Thường Hoan Hỉ [Nếu cậu đừng nhìn mặt nữa thì tổ cũng thường vui vẻ.]Thế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-la-thu-trien-nhan-to-la-thuong-hoan-hi>

1. Chương 1

Trời chạng vạng đã sớm không còn thấy thái dương, nhưng ánh mặt trời vẫn còn hiu hắt, xuyên thấu qua cánh cửa sổ của căn hộ tầng thứ 22, từ nơi đó nhìn ra ngoài có thể thấy ánh nắng ban chiều đằng xa xa, giữa không khí ô nhiễm nơi thành thị mà có thể thấy được cảnh này càng làm tăng thêm vẻ hùng hực khí thế.

Tôi vươn người, mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, hơn 7h, vẫn chưa đến giờ a. Đứng lên giãn gân cốt một chút, sẵn tiện chạy tới cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, quả nhiên ngoài đường xe cộ đã đông, chen chúc nhau chặt như nêm cối, giờ phút này mặt đường cứ như biến thành bãi đỗ xe di động, nhìn những hàng ô tô không cần biết nhãn hiệu giá cả thế nào đều phải đứng im bất động một chỗ trên đường, tôi có chút muốn cười trên nỗi đau của người khác, khóe miệng không tự chủ được mà khẽ nhếch lên.

“Thường Hoan Hỉ, tâm tính gì kì vậy a? Thấy kẹt xe rất vui phải không?” Một thanh âm bất mãn vang lên, đó là bạn cùng lớp kiêm đồng sự, kiêm sếp Ngô Hiểu Mai của tôi, nhà nàng gần đây, khi tan tầm thì nàng thường hay bắt tắc xi về nhà, nhưng không may lại bị thương, nàng bị một gã nào đó không biết thương hương tiếc ngọc đụng phải khiến nàng bị trật chân, đành phải bò lại vào văn phòng tỉnh dưỡng và chờ bạn trai tới đón, cho nên lúc này cũng giống tôi, không phải gia nhập vào dòng xe chặt cứng dưới lầu.

Toàn bộ văn phòng tràn ngập một mùi hương nước hoa hương hoa hồng ngọt dịu, dù sao số nàng cũng may mắn, ngăn kéo bàn làm việc của tôi có thuốc bôi giảm đau, sau một hồi được tôi xoa bóp vết thương một cách chuyên nghiệp, chân Ngô Hiểu Mai không có dấu hiệu tiếp tục sưng to lên, mà duy trì ở trạng thái

sưng lên khoảng 1.25 lần so với bình thường. Nhìn nàng đang bực mình nhìn tôi, tôi nghĩ chắc nàng đại khái không muốn đi khám.

Tôi nhún vai, tỏ vẻ việc Ngô tiểu thư đang nghi ngờ nhìn mình là việc không đáng để ý tới, việc cần làm bây giờ là đi rửa tay để tẩy đi hương nước hoa trên tay. Xong xuôi thì quay lại pha một bình trà nóng giá rẻ hương hoa lài, để thấy làn khói lượn lờ bay trong không khí, chỉ thế thôi mà không ngờ khiến lòng người yên ổn đến thế, ít nhất với tôi mà nói là như vậy.

“Tôi chẳng qua cảm thấy mấy ông ở trên tự làm tự chịu, không lo chú trọng phát triển giao thông công cộng, cứ để nhà nhà ai cũng lo mua xe riêng nên phải trả giá một chút mà thôi.” Uống vài hớp trà nóng, tôi có chút u oán mà thở dài, “Nói nào ngay chứ tôi mới là người bị hại này, không có mua xe nhưng lại phải ở trong phòng làm việc đợi khi hết kẹt xe mới dám về nhà.”

Tôi tuy rằng là người có cá tính, nhưng không phải dạng cuồng công việc, hôm nay tới nhà xuất bản lấy bản thảo mới, không ngờ lại kéo dài đến tận giờ kẹt xe, chắc phải đợi trời tối mới dám về nhà quá.

Ngô Hiểu Mai nở nụ cười bảo, “Chủ biên muốn gấp cậu đến mức trễ như thế mà còn đứng ở văn phòng hỏi chuyện, chắc chắn khiến cậu cảm động rơi nước mắt đó nhỉ.”

Tôi bĩu môi, “Nếu thật vậy thì hay, nhưng hần lấy bản thảo của tôi.” Quay đầu lại nhìn đồng tài liệu thật dày vừa mới được in còn nóng hừng hập kia, đầu của tôi bắt đầu đau, báo mạng (*báo điện tử*) thật rắc rối, vốn không phải lĩnh vực quen thuộc của mình, nếu đụng tới sợ ngay cả tác giả cũng không rõ là ai, hơn nữa viết sai chính tả hết bài này đến bài khác, đọc nửa ngày cũng không rõ hần đang muốn nói cái gì, vậy mà vẫn phải biên tập thứ chết toi đó, mệt thật a. Nhưng thời này thì có việc gì dễ làm đâu?

Nhìn ánh mặt trời đang ảm đạm dần dần, tôi cầu nguyện mơ vé số mua hôm qua trúng được năm trăm vạn đi — tôi biết điều đó là không thể xảy ra, nhưng chẳng phải cầu nguyện là hy vọng vào kỳ tích không thể xảy ra sao?

Ngô Hiểu Mai trung khí mười phần mà giáo huấn bạn trai của nàng qua điện thoại, “Anh ngốc quá a, sao có thể lạc được? Em không phải đã chỉ rõ rồi sao? Đi đường Tứ Quý Kiều, đến đường Kim Tử Hạng, rồi vòng lại. Xong sẽ ra đến đại lộ... anh muốn em đói chết có phải hay không?...”

Không nên nghe nàng ta nói làm gì, tôi chuyên tâm ngắm đường phố, giữa trưa ăn trễ quá, tôi thật không có cảm giác đói bụng, nhưng nhìn đồng văn tự chen chúc nhau này thật khiến tôi choáng đầu hoa mắt, muốn buồn nôn.

Đang do dự xem có nên lên mạng đọc báo một chút không thì di động reng, tôi nhìn màn hình điện thoại, cơn đau đầu lại càng nặng thêm, lại là bà cô oan gia kia, lúc này gọi điện thoại đến nhất định là xảy ra chuyện gì rồi, tôi xoa huyệt Thái Dương, bà cô, đêm nay lại đem phiền hà gì đến cho tôi nữa đây.

Bởi vì đi bộ tới, tuy thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua, nhưng vẫn không làm tiêu tán hết đi sự nóng bức của một ngày. Khi tới điểm hẹn, tôi không thể tránh khỏi một thân mồ hôi.

Vừa vào cửa, khí lạnh từ quán bar tỏa ra khiến tôi dựng tóc gáy, tôi cơ hồ có thể cảm thấy lỗ chân lông của mình chỉ trong nháy mắt đã khép lại, toàn thân nổi da gà. Sau khi nhảy mũi hai cái, tôi đã nhìn thấy con người đang ngồi ở một góc sáng sủa kia, vẻ mặt cười mà như không cười: Thư Triển Nhan đại tiểu thư, bên cạnh còn có một gã khá dễ nhìn đứng kế bên, đêm nay lại làm trò ngu ngốc gì nữa vậy?

Đi lại gần, tôi còn chưa kịp chào hỏi, Thư đại tiểu thư đã hào phóng lại đón, thân thiết mà kêu lên, “Honey” một tiếng. Một cánh tay trắng như tuyết cứ như con rắn cuốn lấy cánh tay trái của tôi cứng ngắc, chắc vì ở trong phòng máy lạnh khá lâu mà cánh tay của nàng lạnh xấp xỉ nhiệt độ của loài động vật máu lạnh đó.

Không biết là bởi vì cách xưng hô của nàng, hay vì nhiệt độ cơ thể quá thấp kia, mà tôi không khỏi rùng mình, muốn rút tay ra, nhưng khi nhìn thấy nàng ta cười cười ánh mắt uy hiếp mười phần nhìn mình, tôi chỉ có thể mặc cho nàng ôm cứng lấy cánh tay trái của mình, vươn tay phải ra bắt tay gã có khuôn mặt dễ nhìn đang buồn hiu đàng kia, “Xin chào, tôi là Thường Hoan Hỉ.”

Gã đó biến đi chỗ khác, nhiệm vụ của tôi cuối cùng đã thuận lợi hoàn thành, nhưng Thư đại tiểu thư không biết có phải diễn nghiệm hay không, vẫn ôm khư khư lấy cánh tay của tôi không buông.

Liếc nhìn những ánh mắt muôn hình muôn vẻ chung quanh, tôi cảm thấy không được tự nhiên, tôi là người sống nội tâm, thật sự tôi không thích thu hút sự chú ý của mọi người nơi công cộng.

Đẩy mỹ nữ quần mình như rắn này ra, tôi nói: “Được rồi, vấn đề của cậu giải quyết xong rồi, chúng ta có thể về nhà được chưa?”

Tôi chỉ túi xách của nàng, ý bảo nàng nhớ mang túi xách về, tôi nói tiếp: “Tôi còn có cả đồng bản thảo chưa biên tập nữa đó.”

Thư Triển Nhan người cũng như tên, duyên dáng không để ý tới lời khiêu nại của tôi, nàng cười vui vẻ, một chút cũng nhìn không ra bộ dạng nghiêm túc của một luật sư ngày thường phải có.

“Thường Hoan Hỉ, đây là cách cậu đối đãi với trưởng bối đó sao?” Ngón tay còn không quên trạc ót tôi, đầu muốn chết, nữ nhân này, không có việc gì để móng tay dài vậy làm gì chứ?

“Nói gì thì nói tôi cũng là dì của cậu. Đạo lý tôn kính trưởng bối có muốn tôi một lần nữa dạy cậu không?”

Tôi không biết nói gì cả, đúng vậy, tôi bằng tuổi với Thư Triển Nhan, nhưng nói theo một nghĩa nào đó, nàng ta quả thật là trưởng bối của tôi: Thường Hoan Hỉ. Nên dù cho bị nàng ức hiếp đủ điều, thì đó cũng là một trong những căn nguyên tôi vô lực phản kháng.

Trước kia khi tôi 14 tuổi, Thư Triển Nhan vẫn còn là Thư Triển Nhan, tựa như chị của nàng Thư Triển Dung, chẳng qua chỉ là giáo viên sơ trung Anh ngữ của tôi, tôi không thân lắm với hai chị em họ, ngoại trừ bạn cùng lớp và một số bạn khác lớp ra. Tôi là một cô bé ngoan thích im lặng, được rồi, tôi thừa nhận, đôi khi có một chút hư hỏng thôi, nhưng nói tóm lại thì thành tích bình thường, diện mạo bình thường, không biết nghệ thuật. Luôn tuân theo khuôn phép cũ, không gây chuyện sinh sự, cứ yên lặng sinh trưởng như cỏ,

không gây chú ý cho người khác.

Nhưng bạn Thư Triển Nhan lớp bên cạnh lại không giống như vậy, nàng am hiểu ca hát khiêu vũ, violon, bề ngoài đáng yêu, khi biểu diễn văn nghệ luôn làm hội trường náo động, tỷ tỷ lại là giáo viên trong trường, một người luôn được sủng ái chiều chuộng như nàng so với tôi cứ như hai đường thẳng song song. Ách, vốn là như vậy. Khi đó, mỗi lần ở trường có hội diễn văn nghệ tôi đều buồn ngủ, nhìn Thư tiểu cô nương đang ở trên sân khấu kéo violon, trong lòng còn từng nghĩ thầm tiểu cô nương kia lớn lên sẽ ra sao nhỉ?

Khi đó tôi còn chắc chắn rằng một con người bình thường không có gì nổi trội như Thường Hoan Hỉ tôi đây, tương lai nhất định sẽ không có bất kỳ một mối quan hệ nào với Thư tiểu cô nương cả, chúng tôi khi đó ngay cả tình bạn còn không có.

Nhưng ba một lần bị chuột rút khi tham gia lễ hội với tôi lại làm biến động hết thảy mọi việc. Nếu cổ máy thời gian thực sự tồn tại, tôi nghĩ tôi sẽ không tiếc hết thảy đại giới, chẳng sợ mà đập bất tỉnh ba đi, để dừng để sai lầm đó xuất hiện. Đúng vậy, tôi đến giờ vẫn đang cho rằng, hôn nhân khi đó của Thường Hướng Nam (ba tôi) và Thư Triển Dung (chị Thư Triển Nhan) là một sai lầm lớn.

Các vị quần chúng đừng hiểu lầm, tuy hoàn cảnh của tôi giống cô bé lọ lem thật, nhưng tuyệt đối không có cảnh mẹ kế ức hiếp con chồng. Khi tôi 12 tuổi, mẹ tôi nằm trên giường bệnh đã nghiêm trang mà phân phó tôi, là về sau phải chung sống hòa thuận với mẹ kế, khiến cho một cô bé đang khóc lóc thảm thương như tôi cũng phải đỏ mặt mũi. Không khí bi thương trong phòng bệnh cũng bị câu đó của mẹ trở nên đặc biệt cổ quái.

“Tiểu Hỉ nhi, con gật đầu là đáp ứng rồi đúng không? Về sau phải theo ba an sống yên ổn. Mẹ và ba con tuy rằng sớm không được ở cạnh nhau, nhưng con chung quy vẫn là con của ba, ba con tuy không tốt, nhưng tình yêu dành cho con là thật.”

Tuy rằng khi đó tóc của mẹ đã rụng rất nhiều, nhưng trong trí nhớ của tôi, người mẹ đội nón len, khuất sau ánh dương quang sáng lạn buổi chiều ngày mùa thu, lại giống như vị Bồ Tát xinh đẹp và hiền lành, nhưng câu mà Bồ Tát mẹ nói ra lại có thể khiến tôi té xỉu như chơi.

“Thường Hướng Nam, nếu anh dám dung túng người khác ức hiếp Tiểu Hỉ nhi, tôi có hóa thành quỷ cũng sẽ không tha thứ cho anh.”

Người đàn ông trung niên, mặc tây trang, mang giày da Thường Hướng Nam đứng ở góc phòng bệnh, bị ánh mắt sắc bén của mẹ tôi trừng khiến ông ấy nói không ra lời, khí chất anh dũng ngày thường không còn sót lại chút gì, qua nửa ngày, mới thì thầm đáp, “Cho tới bây giờ toàn là con bé ức hiếp người khác.” Lại bị mẹ tôi trừng mắt một cái, vội gật đầu đáp ứng không ngừng.

Tâm lý của tôi phức tạp muốn chết, tôi biết ba tuy rằng đa tình, nhưng thật sự ông rất thương yêu đứa con gái duy nhất là tôi đây, tôi không thích ông ấy thay bạn gái như thay áo, thậm chí thường xuyên qua lại với họ, một phần nguyên nhân rất lớn là vì tôi hy vọng ông có thể làm lành lại với mẹ. Bây giờ thì lại có một nữ nhân khác có thể lên làm mẹ tôi, thì theo bản năng tôi cảm thấy rất phản cảm.

Nhưng hôm nay mẹ sẽ ra đi mãi mãi, tôi cũng không thể ích kỷ mà phá hoại hạnh phúc cả đời của ba được. Tôi vẫn còn nhớ rõ, khi đó mình tuy rằng tâm không cam lòng, không muốn, nhưng vẫn nắm chặt lấy ngón út của mẹ, cam đoan, “Mẹ, mẹ yên tâm đi, sau này con sẽ nghe lời.”

Mẹ vỗ vỗ đầu của tôi, “Tiểu Hỉ nhi, mẹ đặt tên con là Thường Hoan Hỉ, chính là hy vọng sau này con có thể vĩnh viễn vui vẻ, nếu muốn vui vẻ thì con phải mở cửa trái tim ra. Nếu con đã nói vậy, mẹ tin con nhất định sẽ làm được, con sẽ không giống ba ba của con...”

Không cần quay đầu lại, tôi cũng biết người vừa được nhắc tên kia hiện tại nhất định lui ở trong góc không dám ngẩng đầu lên. Tôi là tiểu bối, không tiện đưa ra lời bình luận chuyện của ba mẹ, nhưng dựa theo oán khí của mẹ mà đoán, thì người ba đa tình của tôi thật là... thực khiến tôi không nói được lời nào.

Hận ông ấy sao? Không hẳn, sau khi mẹ ly thân với ông ta, thì ba vẫn có chút lương tâm, tiền phòng, tiền ăn ở cũng là do ba cung cấp, hơn nữa mẹ tính cách ngay thẳng, khó nói sau này liệu tôi có bố dượng hay không. Nhưng trước sau gì người sai cũng là ông ấy, trong lòng tôi có oán ông ấy cũng không thể trách được. Tuy rằng tên tôi là Thường Hoan Hỉ, nhưng tôi không phải lúc nào cũng vui cả, từ nhỏ tôi là đứa nhỏ nói không nhiều lắm, khi ba mẹ cãi nhau, tôi chỉ im lặng ở một bên làm chuyện của mình, tôi nghĩ chỉ cần mình đủ ngoan, bọn họ sẽ không cãi nữa.

Nhưng thế giới của người lớn không như bọn trẻ nghĩ, khi tôi học năm 2 tiểu học, rốt cuộc bọn họ cũng bỏ nhau. Tôi ôm chú gấu bông mình yêu quý, yên lặng mà đứng đằng sau mẹ, nhìn ba ba thu dọn hành lý rời khỏi nhà, nước mắt không hề chảy. Sau nữa thì thế nào à? Tôi vẫn chỉ im lặng! Im lặng mà đảo trứng, dùng hết thủy trí tuệ của tôi xua đi ý nghĩ, sẽ có một nữ nhân khác trở thành mẹ kế của mình, tôi nhớ không rõ đã qua bao lâu, chỉ nhớ ba ba bắt đầu cười khổ, tôi nghĩ, phận làm ba ba như ông ấy quả thực không có uy tín một chút gì cả.

Khi đó tôi nghĩ, sau này sẽ không làm khó ông ấy nữa. Người lớn luôn nghi ngờ con nít có hiểu được cảm thụ của bọn họ hay không, kỳ thật, chúng tôi cái gì cũng biết hết cả.

Ở một buổi tối tuyết rơi mẹ im lặng mà ra đi mãi mãi, tôi không được nhìn thấy mặt mẹ lần cuối, nhưng ba ba vẫn canh giữ bên cạnh mẹ, điều này khiến oán niệm tôi dành cho ông mất đi vài phần.

Hai năm rất nhanh cũng đã trôi qua, không biết có phải là vì mỗi ngày tôi đều thấp nhang chúc mẹ ngủ ngon làm cho ba ái ngại hay không, mà người mẹ kế trong tưởng tượng của tôi vẫn không có xuất hiện, vì thế lý tưởng vĩ đại tôi muốn cùng mẹ kế chung sống hoà bình cũng không có cơ hội để thực hiện.

2. Chương 2

Lần đó khi ba về nhà liền kích động mà hỏi han tôi đủ chuyện về giáo viên lớp Anh ngữ của tôi, khi đó tôi cũng chưa xem trọng chuyện đó lắm, thậm chí chắc ba chỉ quan tâm nhất thời thôi. Ai ngờ về sau, giáo viên lớp Anh ngữ Thư Triển Dung lại thường xuyên đến nhà dạy thêm, khiến tôi có chút khó chịu.

Khi tôi đang nghĩ muốn bế đầu, cân nhắc làm thế nào mới có thể từ chối thiện ý đó mà không khiến nàng để bụng, để nàng buông tha cho tôi, không xách đầu tôi ra để dạy thêm nữa, thì một lần lại vô ý gặp phải cảnh Thư lão sư và ba ôm hôn.

Ồi thôi, khi đó tôi đã biết, chuỗi ngày không mẹ của tôi đại khái đã qua đi. Cũng may, Thư lão sư so với đám bạn gái như yêu tinh của ba thì đỡ hơn, miễn cưỡng cũng có thể khiến tôi chấp nhận được.

Mọi chuyện về sau hết thấy đều như nước chảy thành sông mà phát triển, điều duy nhất ngoài ý muốn, hoặc nên nói là bất mãn của tôi chính là: Thư lão sư tuổi còn rất trẻ cư nhiên lại mang theo một người theo danh nghĩa là dì ghẻ vào nhà của tôi — ba mẹ Thư gia chết sớm, hai tỷ muội sống nương tựa lẫn nhau. Nhưng tôi thật chẳng hiểu, một cô gái trẻ như Thư lão sư vì sao lại đi yêu người lớn gấp đôi tuổi mình như Thường Hướng Nam được cơ chứ, tuy rằng có vẻ là do ba chủ động tiếp cận trước.

Đối với tình huống này, tôi không rõ là nên chúc mừng hay đồng tình với ba đây, tìm vợ thì tìm vợ thôi, cư nhiên lại tìm luôn cho mình một cô em vợ bằng tuổi tôi nữa.

Tôi vẫn sẽ nghe theo những lời khi còn sống mẹ răn dạy, cùng Thư lão sư và Thư tiểu cô nương chung sống hòa thuận, ít ra sẽ hết lòng ngoan ngoãn tôn trọng trưởng bối, tuy rằng việc này còn khá mới lạ. Nhưng tin tôi đi, chỉ cần có thể, tôi quyết không ở trong một gian phòng một mình với hai người họ đâu.

Trên cơ bản, tôi hẳn tạm được xem là biết điều, ngoại trừ không có kêu mẹ kế là mẹ — kỳ thật cũng là vì nàng còn quá trẻ, tôi lớn như vậy mà ở nơi đông người gọi nàng là “Mẹ”, chắc cũng khiến nàng sợ không ít đâu.

Cũng may tiền bạc của cải của ba tôi cũng kha khá, ít ra sau này không cần tôi phải nai lưng làm trâu làm ngựa cho người ta, khi ăn cơm ông thích gấp thức ăn cho cả tôi và Thư Triển Nhan. Khi đi công tác về, quà ông mua luôn ưu tiên cho Thư tiểu cô nương chọn lựa trước.

Bản thân tôi tính tình hiền hoà, không có dấu hiệu phản nghịch trong lứa tuổi trưởng thành như những người khác, tuy rằng trong nhà đột nhiên có thêm hai người, đúng là có một chút không quen, nhưng được cái là tất cả mọi người đều chung sống hòa thuận với nhau, không có khổ sở và cũng chẳng có ủy khuất, chuyện cổ tích cô bé lọ lem không xảy ra ở Thường gia.

Đương nhiên trong lòng tôi cũng hiểu được, mình vẫn chưa thể xem các nàng là người nhà được, Thư lão sư là vợ mới của ba, Thư tiểu cô nương là em vợ mới của hấn, nhưng cho dù như thế cũng không quan hệ tới tôi.

Ba có vẻ cũng hiểu được chuyện này, đôi khi hấn áy náy mà bồi thường cho tôi, mỗi ngày trôi qua đối với tôi cũng qua đó mà dịu đi đôi chút. Thậm chí còn có thể nằm ở trong phòng thưởng thức tiếng kéo vĩ cầm của Thư tiểu cô nương ở cách vách. Ừ thì thành thật mà nói kỹ thuật kéo vĩ cầm rất tốt, ít nhất khá hơn mấy tên đầu gỗ học nhạc rất nhiều.

Kỳ thật trước đây tôi cũng bị mẹ buộc học qua một chút, nhưng sau nửa năm, mỗi lần tôi kéo đàn đều khiến người xung quanh nhăn mặt. Tôi thật giống một đứa đầu gỗ dốt nhạc, nhạc thuộc về nghệ thuật,

mà đã thuộc về nghệ thuật thì phải có một chút thiên phú mới học được, giáo viên dạy nhạc khi đó về mặt đau lòng mà khuyên mẹ tôi bỏ cuộc đi, hẳn nói tôi không có thiên phú, không cần lãng phí thời gian.

Tôi đoán về mặt hẳn đau lòng như thế có thể vì chỉ trong nửa năm, chỉ vì tôi mà học sinh của hẳn giảm bớt đi ít nhất 1/3. Tôi đã từng tận mắt chứng kiến, có lần khi tôi đang luyện tập, ba mẹ mấy đứa khác ghé thăm, đột nhiên kéo con mình chạy trốn chết.

Cũng đơn giản mà, có thể dạy dỗ được một học trò như tôi đạt đến “trình độ” đó, có thể thấy được lão sư trình độ kém cỡ bao nhiêu. Vì cơ nguy mai sau tiền bạc không ngừng rơi, thì sao hẳn có thể không đuổi tôi đi cho được? Không có lấy gì lau nhà đuổi tôi ra khỏi cửa là may mắn lắm rồi.

Bây giờ lại nghe được Thư tiểu cô nương độc tấu, thì tôi lại cảm thấy năm đó mình bỏ cuộc học vi-ô-lông là sáng suốt thế nào: không có tiếp tục khó xử chính mình, cũng không tiếp tục bôi nhọ loại nhạc khí thanh nhã thế này.

Tôi thật sự không ngờ, mặc dù tôi không thốt ra nửa câu oán hận, thậm chí còn rất vui vẻ với các nàng, nhưng Thư tiểu cô nương lại hoàn toàn không nghĩ như thế.

Có lẽ nhờ quan hệ của cha mà Thư lão sư được điều lên đến bộ giáo dục, trong trường mặc dù có một vài tin đồn, nhưng chuyện riêng nhà người ta dù sao cũng không thể nói mãi được, giáo viên trong trường lấy ba của học sinh mình đang dạy, tin tức cỡ bự này rất nhanh đã lan ra khắp trường. Thư tiểu cô nương ra sao tôi không biết, nhưng ít nhất cuộc sống của tôi đã dần dần trở lại quỹ đạo. Tôi và Thư tiểu cô nương tuy rằng không nói ra, nhưng cũng có chút ấn ý với nhau, không muốn làm cho mối quan hệ quỷ dị này quá mức dẫn nhân chú mục, mặc dù học cùng trường, cùng năm, nhưng cũng khác lớp, Thư tiểu cô nương lại là thành phần nòng cốt trong đội văn nghệ của trường, tôi không thể so sánh được.

Bình thường chỉ cần không cố ý tránh đi, thì chung sống hòa bình với nhau cũng không phải việc khó. Lâu lâu ba lái xe đưa chúng tôi đi học, tôi ngồi ghế phía trước, nàng ngồi phía sau, trên đường đi im lặng, chỉ nghe thấy ba dong dài nói mãi. Kỳ thật tôi cảm thấy như vậy cũng sống được, nhưng lại không ngờ, từ khi vào nhà tôi về sau, Thư tiểu cô nương, người cao cao tại thượng, người mà tôi vẫn ít chú ý đến, cư nhiên lại có một bụng ủy khuất.

Vì mới đầu tháng ba, nên trong trường mỗi ngày đều có học bù, ôn thi. Tôi không giống Thư tiểu cô nương, phải phân sức cho văn nghệ, nhưng tôi cũng không muốn làm cho ba mình thất vọng, nên đành phải cố mà học — kỳ thật đó cũng là tư tâm của tôi, không muốn thiếu hẳn nhiều việc, học càng giỏi tương lai sẽ càng sáng lạn.

Cũng may Thường Hoan Hỉ tôi mặc dù không phải người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng chưa đến mức ngu ngốc, cày muốn mòn mắt rồi cuộc cũng có thu hoạch, thành tích khi thi dần cải thiện, dần dần cũng lên tới được bảng danh dự, thậm chí còn có thể lên được top toàn trường, giáo viên chủ nhiệm Nhâm lão thái thái nhìn tôi càng ngày càng có thiện cảm, tôi nếu có thể một cước bước vào được bảng vàng, thì chủ nhiệm lớp như nàng cũng có thể hãnh diện một phen.

Để có thể vào được trường trung học trọng điểm, tôi an tâm hưởng thụ đãi ngộ đặc thù của lão thái thái, toàn lực hướng sức vào cuộc thi.

Khi tôi còn đang mê mẩn vào việc phải thi đỗ, thì khi đó quanh tôi việc thi cử là cái rồn của vũ trụ, nhưng bỗng nhiên xảy ra một việc khiến tôi giật mình, mà bản thân việc này cũng khiến quan hệ giữa tôi và Thư tiểu cô nương bị phá vỡ.

3. Chương 3

Ngày đó theo thường lệ là học bù, giáo viên Lý cầm xấp bài thi nói đi nói lại mãi, tôi đã sớm quen với dạng đề thi mới: trắc nghiệm. Với tôi mà nói dạng đề này làm khá nhanh, không cần học quá giỏi, chỉ cần biết một số mẹo là có thể giải rất nhanh. Cũng may chương trình học sơ trung không quá khó, trải qua rèn luyện, cũng có thể xem tôi đã quen, mỗi khi làm bài thì có vài phần đắc ý.

Khi làm bài xong, sắc trời đã dần tối sẫm, tôi đeo ba lô, vội vã chạy trên đường để về nhà, lại ngoài ý muốn nhìn thấy người tôi không muốn thấy ở trong cái hẻm nhỏ gần nhà, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến tôi có chút đau đầu.

Tôi nói rồi, Thư tiểu cô nương là nhân vật danh dự trong đội văn nghệ của trường, dĩ nhiên là có rất nhiều người hâm mộ, nhưng đó chỉ là nghe nói thể thôi, nhưng khi được tận mắt chứng kiến thì khác. Mấy ngày trước khi cả nhà đang ăn cơm thì có tên nam sinh nào đó cứ như đang biểu diễn xiếc khỉ, nửa đêm ở bên ngoài, học cách huyết gió, huyết âm y khắp con hẻm, hẳn còn bảo: không khí trong thành phố tốt quá, chim chóc cũng nhiều lên.

Tôi suýt chút nữa đã phun sữa trong họng ra, nhưng thấy Thư tiểu cô nương biểu cảm khản trương mà lại có chút cảnh giới, tôi chỉ có thể sờ sờ cái mũi, phụ họa với ba. Thư lão sư thì cười cười mà nhìn chúng tôi, không nói lời nào. Nhưng khi tôi cúi đầu lấy mút trái cây, tôi thấy ánh mắt của nàng lạnh lùng nhìn Thư tiểu cô nương, Thư tiểu cô nương mím môi, tựa hồ có chút ủy khuất, lại tựa hồ có chút tự hào.

Về sau không biết nàng dùng biện pháp gì, mà tên huyết gió đó không thấy nữa, ba khi đó còn thắc mắc tên đó đâu, thực chưa thấy ai ngốc như thế, không biết bình thường ba quản lý công ty thế nào.

Biết tôi có quan hệ “thân thuộc” với Thư tiểu cô nương, có nhiều nam sinh mặt dày mày dạn nhờ tôi gửi giùm thư tình, nhưng khi đó tôi nhận được cũng xé đi, không phải tôi ghen tị với sự đào hoa của Thư tiểu cô nương, cũng tuyệt đối không có ý đồ làm việc mờ ám sau lưng người khác, tôi chỉ thuần túy muốn mọi việc đơn giản hơn — cho cả tôi và cho cả nàng.

Không chỉ một lần tôi thấy Thư tiểu cô nương lén lút ở trong sân đốt thư từ gì gì đó — liền nghĩ đến những lá thư của những người “hâm mộ không được trọng dụng” kia.

Tuy rằng được nhiều người ái mộ, Thư tiểu cô nương vẫn luôn giữ tư thế “Thiên Sơn ngọc nữ”, hờ hững với đám nam sinh ngốc kia, nhưng nàng càng như vậy, mấy tên đó lại càng điên cuồng.

Tôi chẳng qua là muốn ở xa xa xem cuộc vui, nhưng lại khiến liên lụy đến mình, thế thì rốt cuộc việc đó có còn là màn kịch vui cho tôi xem không — đối với một người không tính là thông minh như Thường Hoan

Hỉ tôi đây thì tôi cũng chẳng muốn hao tâm tổn sức mà tìm hiểu.

Nhìn tình cảnh trước mắt, dù tôi không muốn quan tâm, nhưng dù sao cũng là người một nhà, tôi không thể cứ trơ mắt mà nhìn nàng gặp phiền phức mà nhắm mắt làm ngơ được.

Rất xa đằng kia, Thư tiểu cô nương bị một đám người vây quanh ở bên tường, đám kia vừa nhìn thấy đã giống những “thiếu niên bất lương”, cơ thể chưa trưởng thành mà cố ý trưng ra vẻ mặt tàn bạo, cách ăn mặc kì dị, vừa thấy đã biết là học theo mấy tên xã hội đen HongKong, nhìn mắc cười muốn chết.

Nhưng rốt cuộc có nhiều người mặt mũi hung tợn vẫn có vài phần đe dọa hiệu quả, ít nhất thì sắc mặt Thư tiểu cô nương đã trắng bệch. Người đi trên đường không nhiều, may mà trị an cũng tốt, cho nên tôi căn bản không dự đoán được sẽ đột nhiên thấy một “sự kiện ác tính” như thế, nhân vật chính lại là người mình quen nữa.

Do dự trong chốc lát, tôi chậm rãi đi qua đó, lại nghe thấy một thanh âm tức giận, “Thư Triển Nhan, cậu có ý gì? Qua sông đoạn cầu a!”

Tôi nhìn thoáng qua, là một nam hài tử khá cao, trên mặt mụn còn chưa hết, nhưng cũng có thể xem khá tuần tú, cách ăn mặc cũng không quá cổ quái, so với mấy tên kì dị đi cùng thì có vài phần giống hạc trong bầy gà, xem tư thế có vẻ là đại ca của bọn.

Tôi nhìn lướt qua, lập tức nhận ra, đây không phải là tiểu bá vương nổi danh trong trường, Khương Hạo Vũ sao? Lời đồn đãi về hắn rất nhiều, nói ba mẹ hắn không ở quốc nội, được bà nội nuôi nấng, vì được bà nội cưng chiều nên ở bên ngoài gây sự với bạn bè, có người còn nói hắn tham gia xã hội đen. Nhưng theo tôi thì Khương Hạo Vũ không khủng bố như lời đồn, chỉ đơn giản là một thằng nhóc cô đơn, chịu ảnh hưởng của phim ảnh HongKong, mà phát tiết chủ nghĩa anh hùng ra thôi.

Kỳ thật tôi và Khương Hạo Vũ cũng có thể xem là quen nhau, hoặc là nói từng quen. Mẹ hắn và mẹ của tôi là bạn cùng lớp hồi trung học, khi mẹ hắn còn ở trong nước, thì mẹ tôi sinh bệnh, hai nhà cũng có chút lui tới, nhưng giữa hai chúng tôi chỉ quen nhau sơ sơ, đương nhiên khi đó hắn không còn đồ như bây giờ.

Sau khi ba mẹ hắn xuất ngoại, sau nữa khi mẹ tôi qua đời, chúng tôi liền không có liên hệ gì nữa, tôi ở trường học làm một học trò ngoan, hắn thì làm “giang hồ”, gặp mặt cũng không chào. Hắn chỉ thỉnh thoảng đánh nhau một chút, không gây tai họa gì lớn, nhưng nếu bạn Khương cứ tiếp tục thiếu người quản giáo như thế thì rất có thể sẽ chuyển biến xấu đi. Bây giờ Khương Hạo Vũ còn có nhà trường quản, nhưng sau này thì sao? Trở thành giang hồ thật à?

Ba hắn là bác sĩ, mẹ hắn thạc sĩ, chẳng phải sẽ đem mặt mũi ông bà vứt xuống đất sao! Ân, thành phần bất lương đúng luôn xuất phát từ khi còn nhỏ trong những gia đình gặp chuyện.

Có người phát hiện tôi tới gần, ánh mắt không tốt đánh giá tôi, một tên tiểu mập mạp vô vai Khương Hạo Vũ, nhưng hắn căn bản đầu còn không chịu quay sang, tiếp tục ép hỏi Thư tiểu cô nương, “Cậu bảo tôi đuổi cái tên ở cửa nhà cậu, tôi đã đuổi rồi, cậu bảo tôi cảnh cáo mấy tên tiểu tử thôi đừng viết thư tình cho cậu nữa, tôi cũng đã làm rồi, bây giờ ai cũng biết Thư Triển Nhan cậu là bạn gái tôi, bây giờ cậu hờ

hững như thế là có ý gì? Khi Khương Hạo Vũ tôi là ngốc tử sao?”

Thư tiểu cô nương sắc mặt tái nhợt, nhưng miệng vẫn không chịu thua, “Tôi có xin cậu giúp sao? Tôi đã đáp ứng cậu cái gì nào? Tôi bắt quả chỉ ở trước mặt cậu phản nài vài câu, chính cậu hung hãn đánh người ta, tôi còn chưa tìm cậu tính sổ đấy.” Nàng nói xong tựa hồ cũng lo lắng, bèn nói thêm, “Bây giờ những người đó nói tôi là bạn gái của cậu là sai, phiền cậu đi nói lại cho rõ ràng!”

Khương Hạo Vũ nhất thời không nói gì. Tôi ở sau lưng nhẹ nhàng gật đầu, đúng quá, tại bạn Khương trước sau như một ngốc mà thôi, người ta nói là làm chuyện tốt bắt lưu danh, hãn lại đâm đầu làm chuyện xấu, sao qua nhiều năm thế rồi hãn vẫn không tiến bộ a, đầu óc chậm chạp còn học người khác làm côn đồ?

Suy nghĩ một chút, lại khẽ lắc đầu, Thư tiểu cô nương quả nhiên là được chiều riết hư, tình huống nguy cấp như vậy rồi mà còn ở đằng kia mạnh miệng, không phải tự chuốc khổ sao?

Quả nhiên, Khương Hạo Vũ nổi giận, giọng nắm đấm ra, tôi thiếu chút nữa la lên, Thư Triển Nhan rút cuộc cũng biết sợ, rụt cổ, nhắm mắt lại. Cũng may, Khương Hạo Vũ vẫn có chút tự chủ, hãn nắm tay vào tường. Tôi bĩu môi, lại thầm nghĩ: không đau à.

Nhưng Khương Hạo Vũ ước chừng rất giận, phun ra những câu không lọt vào tai, “Thư Triển Nhan, cậu cho là cậu là ai? Chị cậu lấy một lão già, không phải muốn tiền của người ta thì cũng vì muốn thăng tiến thôi. Chị cậu như vậy, cậu cũng không khác gì được, tương lai có phải hay không cũng tìm lão nào có tiền bao nuôi cậu, nói cho cậu biết, tôi...”

Tôi nhăn mặt, tiểu tử thối, nói hư nói vượn cái gì vậy?

Thư Triển Nhan trừng mắt, nhấc tay lên, chợt nghe thấy “Bốp ~~” một tiếng, bàn tay nàng tát thẳng vào mặt Khương Hạo Vũ, tôi rút cục cũng la lên.

Khương Hạo Vũ quay đầu lại, sắc mặt âm trầm, má trái còn lưu lại rõ ràng dấu bàn tay.

Đại ca bị đánh, đám “tiểu đệ” của Khương Hạo Vũ nhất thời xúc động phần nộ, những câu thô tục lần lượt xổ ra, có mấy người còn động thủ động cước với Thư Triển Nhan. Thư tiểu cô nương cũng biết sợ, ôm túi xách, run run lui ở góc.

Tôi nhìn Khương Hạo Vũ, lại nhìn đám côn đồ kia, lại nhìn Thư tiểu cô nương đáng thương như thế, lá gan bỗng lớn lên hết một câu, “Không được ức hiếp người khác!”

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào tôi, nhìn đám đàn em đằng đằng sát khí, bắp chân tôi cứ như bị chuột rút, nhưng vẫn nuốt nước bọt, giả bộ trấn tĩnh, “Các cậu một đám con trai ức hiếp một tiểu cô nương, có thấy xấu hổ hay không?”

Thư tiểu cô nương nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng, không có chút cảm kích nào. Điều này làm cho tôi không

khỏi có chút tức giận, buồn cười, tôi đây hảo tâm không được báo, nhưng sự tình đã đến nước này thì cũng hết chạy nổi.

Tôi bình tĩnh lại, nói, “Các cậu tốt nhất chạy nhanh lên, này tôi có báo bảo vệ bên này có đám lưu manh ức hiếp nữ sinh, bảo vệ sẽ lập tức tới đây đây. Nếu bị bắt, coi chừng còn bị báo cho ba mẹ và nhà trường...”

Tôi bỏ lửng câu, nhìn chăm chăm ánh mắt Khương Hạo Vũ, theo tôi được biết, tiểu tử ngu ngốc kia tuy rằng thường xuyên gặp rắc rối, nhưng bà hắn lại không biết, nếu biết hắn ở bên ngoài “giở trò lưu manh”, không biết lão thái thái sẽ bị chọc giận thành bộ dáng gì nữa.

Ánh mắt Khương Hạo Vũ mông lung nhìn tôi, tựa hồ đang lo lắng tôi nói có thật không.

Tôi cũng ưỡn ngực, làm bộ như rất có khí thế, trên con đường này đúng là thường có bảo vệ viên, nhưng đều có tuổi cả, chỉ có thể hù dọa người ta mà thôi, nhưng cũng đủ để đối phó với đám ngoài mạnh trong yếu này rồi. Chỉ là không biết vận khí của tôi có đủ để bọn họ có thể xuất hiện đúng lúc hay không thôi.

Khương Hạo Vũ còn chưa kịp nói gì, tôi lại tiến lên hai bước, “Khương Hạo Vũ, xem như nể mặt tôi đi, việc này quên đi, tôi không móc bà cậu, cậu cũng đừng làm phiền Thư Triển Nhan nữa.”

Khương Hạo Vũ hừ một tiếng, chĩa chĩa má trái mà nói, “Vậy cái này tính sao?”

Trong lòng tôi thầm mắng: thằng nhóc lòng dạ hẹp hòi. Bèn nắm lấy tay phải của hắn, đánh vào mặt tôi một chút, “Đánh tôi bù lại, được chưa?”

Lực đạo là do tôi khống chế, nên không đau, nhưng đầu gối cũng là một cái bạt tai, xem xem cậu còn nói gì được?

Khương Hạo Vũ rõ ràng bị hành động của tôi làm bất ngờ, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao. Hừ, tiểu tử thối, không phải thích nghĩa khí giang hồ lắm sao? Vậy thì tôi chơi với cậu!

Khương Hạo Vũ mặc dù không biết làm sao, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, “Được, Thường Hoan Hỉ, lần này quên đi! Cậu được đó!”

Hắn vung tay lên, mang theo đám tiểu đệ không ra hồn theo, chậm rãi quẹo vào một cái ngõ tắt tôi chưa bao giờ đi. Qua một hồi lâu, tôi mới dám thở phào, dính vào tiểu tử thúi này tôi thực không có biện pháp.

Thư Triển Nhan đã sớm đặt mông ngồi xuống mặt đất, khóc lóc rầm rứt thực thương tâm. Thật là, đánh người là cậu, bị đánh là tôi, khóc gì chứ?

Tôi đưa tay qua, muốn kéo nàng lại, lại bị nàng hung hăng đẩy ra, “Tôi không cần cậu lo! Tôi không cần nhà họ Thường các người chôn mồm vào! Tôi ghét nhất Thường gia các người! Tôi đang sống yên lành với

tỷ tỷ, nàng hiểu tôi nhất, nếu không có nhà các người, như thế nào sẽ, như thế nào sẽ...”

Tôi xoa cổ tay bị nàng làm đau, ngậy ngấn cả người, nguyên lai, không chỉ mình tôi không xem nhau như người một nhà! Sự oán hận của Thư tiểu cô nương xem ra còn lớn hơn tôi. Xem nàng khóc lóc thật thương tâm, tôi đột nhiên cảm thấy Thư tiểu cô nương còn đáng thương hơn cả tôi.

Vận khí của tôi không tốt lắm, ngày đó bảo vệ không có xuất hiện, tôi cũng chỉ có thể đứng ở chân tường, nhìn Thư tiểu cô nương tức giận khóc lóc không ngừng, thẳng đến khi sắc trời tối đen, đèn đường bật lên, trăng lên cao, bụng kêu ọc ạch, thì cuối cùng Thư tiểu cô nương cũng khóc đã mất.

Nàng đứng lên, ngạo mạn xoay lưng, bước đi từng bước về căn nhà mà nàng chẳng thích chút nào kia, rốt cuộc thì chỉ có nơi đó mới có cơm ngon, phòng tắm sạch sẽ và một chiếc giường thoải mái.

Tôi cúi đầu cười thầm, tôi và Thư tiểu cô nương đều là những đứa nhỏ thông minh, có không hài lòng thế nào cũng sẽ không làm chuyện ngu ngốc như bỏ nhà đi.

Tới cửa, Thư tiểu cô nương dừng bước, quay đầu nhìn tôi, nói “Thường Hoan Hỉ, sự tình hôm nay không được nói cho tỷ tôi nghe.” Đây là lần đầu tiên nàng dùng cách xưng hô khác từ “ê” với tôi.

Tôi chỉ vào mắt, hỏi “Vậy giải thích cái này thế nào?”

Thư tiểu cô nương xoay cổ, “Nói là cát bay vào mắt tôi, cậu dẫn tôi đi bệnh viện!”

Tôi gật gật đầu, lại suy nghĩ một chút, kéo tay nàng, cùng nhau vào cửa, miệng nói thầm một câu, “Mọi người ở cùng một nhà cả, làm bằng hữu đi!”

Tôi không biết Thư tiểu cô nương có nghe rõ không, nhưng dù sao nàng cũng không hất tay tôi ra.

Tuy rằng ba và Thư lão sư đều hoài nghi câu chuyện “hạt cát” của Thư Triển Nhan, nhưng thấy tôi tay trong tay với nàng tiến vào cửa, tựa hồ cũng rất vui vẻ, không so đo với hai đứa nhóc về nhà muộn như chúng tôi nữa.

Tối hôm đó, tôi ăn rất ngon, nhiều hơn bình thường nửa chén cơm, Thư tiểu cô nương cũng không chịu thua kém, ăn hết 3 chén canh — chắc là muốn bổ sung nước cho cơ thể đó mà!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-la-thu-trien-nhan-to-la-thuong-hoan-hi>